

dny staré. Ludmila Nováková porodila 25. října zdravé děvčátko za pomoci porodní asistentky Marie Baránkové, která druhého dne přišla novorozeně vykoupat. Leč třetího dne na cestě k rodičce potkala syna Novákové, který jí řekl, že dítě zemřelo. Přes to šla asistentka do bytu rodičky a shledala, že novorozeně je po těle namodralé.

Asistentka učinila o věci povinné hlášení a pitvou tělčka bylo pak zjištěno, že děcko bylo uskraceno nějakou šálou nebo šátkem.

Obviněná popírá vraždu děcka a uvádí, že druhý večer po porodu dávala děcku ještě pít, načež usnula. Ve spaní zachváčena byla prý bolestmi kýlovými a když z bolestí těch k ránu procitla, děcko bylo prý již studené. Toto její tvrzení vyvrátili soudní lékaři, kteří, vyšetřivše obžalovanou, konstatovali, že trpí obyčejnou kýlou, která nemá naprosto žádného vlivu na jakoukoli poruchu duševní nebo tělesnou.

Ličení, které řídil vrch. rada dr. Hladík, přineslo trochu světla do temna žalobního děje. Konstatováno, že Nováková, jejíž otec má v Hostovicích u Prahy barák a něco polí a byl ve své obci až do nedávna starostou, měla intimní známost se vzdáleným svým příbuzným Přemyslem Kafkou, téměř o 20 let mladším, který u jejího otce sloužil jako kočí. Spal také vedle v místnosti, ve které měla lůžko Nováková.

Poněvadž Nováková houževnatě popírala jakoukoli vinu a tvrdila jen, že byla v bezvědomí a že neví, co se s dítětem během té doby stalo, protože pak požívá nejlepší pověsti a své tři dívky, pocházející z jejího manželství počtivě vychovává, nevzala porota, v níž jako vrchní porotce fungoval náš odpovědný redaktor, za prokázáno, že by byla Nováková děcko úmyslně zaškrtila, tím spíše, že do míst-

nosti, kde spala, měli přístup i jiní lidé, a hlavní otázku, znějící na vraždu, zamítla všemi 12 hlasy. Otázku eventuelní, zda Nováková opominula povinnou péči podle § 335. tr. z., zodpověděla porota kladně pouze 7 hlasy, což k odsouzení nestačilo, a proto byla Nováková osvobozena a ihned propuštěna na svobodu.

Žalobu skvělou řečí obhajoval stát. zástupce dr. Čáslavský. —rk—

Z manželského ráje.

(Vrchní zemský soud v Praze.)

Brali se z lásky. O tom není sporu. Ale za krátký čas ta domněle věčně hořící výheň, ty legendárně neuhasitelné plameny vychladly v popel a troudu, jenž zebe a studí. Po třech letech byli si cizí. A více než cizí. Lidé sobě vzájemně cizí jsou si lhostejní a nepřekáží si. Tito dva však překázeli si v každém kroku. Vázání toliko formálními svazky, druh od druhá oddálen a druh pro druhá ztracen, zapřádali každý na svůj vrub nové známosti. Pokud byli v hranicích chvílkových, jepičovitých radostí — nejevilo se jim dosavadní manželství jako přítěž, neboť jeden každý z nich, vyhrazuje si pro sebe absolutní volnost a nezodpovědnost jednání, dopřával tytéž duchovní statky svému druhu; leč flirty — jak se zhusta stává — pomalu oba je znavily a tak začali přemýšlet o novém životě. Oba manželé — věc ovšem je skoro groteskní — trvajíce v manželském svazku, učinili si jeden každý vážnou známost s konečným směřem jako cílem na obzoru. A tu ovšem pouto dosavadního manželského svazku stalo se tísnivým. Přetáhli ho snadno spojenými silami. Rozved, rozluka a potom volnost a svoboda!

poněvadž lidská povaha inklinuje k sudičství, které jest jen stupňováno pathologickou nervositou naší doby. Krom toho vedopád nových zákonů a předpisů jest laikem neovládatelný.

Advokátní zkouška nahrazuje veškeré ostatní zkoušky: advokát může se přes noc stát soudcem, notářem, úředníkem finančním, politickým, konceptní silou bankovní a může získati postavení v oněch mesčislých podnikcích samosprávných i ryze soukromých. Je tu tedy vždy reserva. Nepovede-li se advokátní kancelář, lze ihned předsedlati bez dalších zkoušek.

Závěrečná otázka zní: Jakých zvláštních schopností vyžaduje vaše povolání?

Tu bych odpověděl takto: V první řadě zdraví. Neboť advokacie je ustavičným útokem na soustavu nervovou. Starosti stavovské obtěžují vás všude a provázejí vás s vytrvalostí vlastního stínu. Chodí s vámi do zábav i lehají si k vám do postele. Vědomí zodpovědnosti nutí vás přemýšlet na svěřené spory i v dobách zdánlivého odpočinku. Není tu žádoucího oddechu. Kromě toho musíte si navyknouti obědvati třeba večer a večeřeti při ranní snídani. Nejste prostě pány svého času.

Vedle zdraví jsou nutny jakési řečnické a stylistické schopnosti. Říkává se, že advo-

Advokacie stravuje veškerý náš čas. Musíme se rozloučiti s úředními hodinami, škrtnouti z kalendáře neděle, svátky a prázdniny. Vydělaných peněz není kdy užítí.

Na vašich bedrech spočívá strašlivá zodpovědnost. Morální i věčná. Za sebe menší chybu ručíte celým svým jměním.

A vposled: advokacie je věčná hádka. Žijete ve stálých sporech, jednou žalujete, jednou jsouce žalovanými.

Je to zaměstnání neklidné, vysilující a trhající nervy. Proto také našim stavovským koncem je mrtvice.

Rodinný život, společenský atd. je minimální. Ve chvílích prázdna toužíte po jediném: absolutním klidu, po trošku nirvány, jež vám regeneruje vyssátou energii.

Třetí otázka zní: Jaké přípravy je třeba k vašemu povolání?

Zodpověděl jsem ji úvodem.

Čtvrtá: Jaké jsou pravděpodobné vyhlídky ve vašem povolání?

Jest zajisté těžko býti prorokem. Zlatá doba advokacie již přešla. Bylo to v dobách popřevratových, kdy válečná demoralisace vrhala své stíny do celého života.

Leč i nyní lze advokacii předpovídati dobré vyhlídky. Pokud budou na světě jen dva lidé, potud bude potřeba soudů a advokátů,

Rozešli se jako přátelé, a když se ona vdávala po druhé, byl on mezi prvými gratulanty.

A nyní se soudí na krev a nůž. Důvod? Jediným slovem: peníze.

Případ stojí za poslechnutí. Žaloba bývalé manželky žalovaného tvrdí v podstatě toto: Během sporu o rozvod a později řízení rozlučkového bylo mezi mnou a mým bývalým manželem ujednáno, že žalovaný zaplatí mi proti mému vzdání se alimentálních nároků obnos 100.000 Kč. Obnos ten byl mi pak skutečně proti potvrzení prostřednictvím advokáta vyplacen. Žalovaný pak — který i po provedené rozluce u mne bydlil — zakoupil mně za tento obnos s úroky z důvodů vyšší výnosnosti cenné papíry. V březnu m. r. žalovaný, který dosud bydlil v mém bytě, naléhal na mě, abych obnovila sňatek manželský s ním, žádaje mne při tom současně, abych depositní účet u banky zrušila, že mi papíry uloží v safu jednoho z předních pražských bankovních závodů. Podlehla jsem jeho stálému naléhání a důvěrujíc mu, vyzvedla jsem cenné papíry z banky a svěřila je žalovanému proti písemnému potvrzení na obnos 100.000 Kč splatných kdykoliv. Ježto však na to vzhledem k dvojakému chování se žalovaného z našeho opětovného sňatku sešlo, vykávala jsem žalovaného ze svého bytu a žádala jej, aby mi moje cenné papíry, resp. jich protihodnotou per 100.000 Kč zpět vrátil. Žalovaný však přes opětované ústní sliby dodnes peníze nevrátil. Při jednání o možnost mimosoudní dohody v kanceláři mého právního zástupce prohlásil p. žalovaný, že si na něm nic nevezmu, že se on o to postará, že radši vystoupí z banky a půjde sloužit jako ředitel velkostatku za pouhou stravu a naturální byt, abych nemohla na něm ničeho vymoci. Vzhledem k tomuto prohlášení,

kát musí míti v prvé řadě pořádnou pusu. Ono se to říkává jinak, ale obsah jest týž. Není to tak docela pravda. Advokát — a contratio obhájece — nepotřebuje býti vůbec řečníkem. Civilní spory, v nichž advokát vystupuje, vedou se písemně. Ani obhájece, hájící před trestními soudy, nemusí vynikati řečnický a může míti úspěch.

Naproti tomu obhájece před porotou má býti řečníkem, neboť tu vítězí spíše řečník než právník. Nejslavnější juristé selhali právě u poroty.

Chtělo by se tak leccos ještě říci. Zejména bylo by záhodno uvéstí vám řadu praktických příkladů z našeho povolání, neboť verba movent, exempla trahunt. Leč pouhých 30 minut vyměřených této přednášce a mnou beztak překročených nutí mne ukončiti.

Advokacie je jedním slovem práce. Říkávají vám, že práce je štěstí. Nevěřte tomu. Práce může býti toliko cestou ku štěstí; může býti prostředkem, ale ne účelem života. Zajisté, že i práci advokátní jako každou práci lze dospěti ku štěstí. Anebo alespoň k něčemu, co se podobá štěstí.

Neboť byl to básník, který řekl: „Lidské štěstí? Nikde ho nebylo, nikde ho není. Žije jen v pohádkách a v lidském snění.“

z něhož jasně vyplývá, že žalovaný se snaží, resp. bude se snažiti vydobyti mé pohledávky proti němu vším způsobem zmariti neb značně ztížiti, navrhuji ještě, aby k zajištění zažalovaného částky ev. k zajištění vydání zažalovaných cenných papírů bylo mi proti němu povoleno prozatímní opatření soudní obstavkou jeho platu, který má jako bankovní úředník, a životních pojistek, jež blíže popíši při jednání ústním.

Žalovaný oproti žalobě namítal v podstatě toto: Jest pravda, že byla mezi mnou a stranou žalující uzavřena dohoda v ten rozum, že proti vzdání se alimentálních nároků se strany žalující zaplatím jednou pro vždy obnos 100.000 Kč. Tato úmluva však byla vázána na podmínku, že se ožením s paní velkostatkářkou V. a že závazek tento zaplatím z věna, svatební smlouvou získaného. Paní velkostatkářka V. o věci věděla a to nejen ona, leč i její matka, a obě projevíly souhlas a to formou závaznou. Žalobkyně o této dohodě a o prameni příjmu, z něhož jí odstupné bude placeno, dobře věděla. Výslovně bylo ujednáno, že závazek můj je přímo odvislý od shora uvedeného sňatku a spolu bylo stanoveno pro případ, že by ze zamýšleného sňatku sešlo, že bude strana žalující požadovati alimenty měsíční ve výši 700—1000 Kč. Předpokládaje, že ke sňatku dojde co nejdříve, vypůjčil jsem si obnos 100.000 Kč a žalující jsem ho vyplatil. Mezi námi bylo pak při téže příležitosti výslovně a opětně ujednáno, že nedejde-li ke sňatku, bude mi obnos 100.000 Kč, mnou předčasně, provisorně a z ochoty vyplacený, vrácen. K očekávanému sňatku nedešlo. Tento fakt oznámil jsem žalobkyni, jež loyálně uznávši, že podmínka, na niž výplata 100.000 Kč byla závislá, se neuskutečnila, dobrovolně mi obnos 100.000 Kč vrátila, prohlásivši při téže příležitosti, že přirozeně nemůže žádati obnos, který jsem si vydlužil v předpokladu, jenž se neuskutečnil. Já jsem z této částky, přídatv ze svého 10.000 Kč, zaplatil ručiteli zá-půjčku, mně poskytnutou. K vůli úplnosti dle pravdy uvádím, že za obnos 100.000 Kč, jež vypůjčiv si, žalobkyni jsem dal, zakoupila tato papíry v žalobě uvedené, deponovala je na své jméno v bance se svým výhradním disposičním právem. Když pak se sňatek očekávaný zmaril, vyzdvihla si tyto papíry a mně je předala, abych je zpeněžil a jimi výpůjčku zaplatil. Na sňatek opětně se žalobkyní jsem nikdy nepomýšlel. Mělat tehdy vážnou známost, již přijímala ve svém bytě. Že za tohoto stavu, mně dobře známého, nemohl jsem pomýšlet na sňatek s ní, jest evidentní. To, co nazývá žalobkyně neprávem svěřením, jest a bylo vpravdě vrácením zapůjčeného, resp. provisorně a podmínčně daného obnosu per 100.000 Kč. Pravda jest, že žalující, majíc za to, že snad přece jen v pozdější budoucnosti ke sňatku mému s paní velkostatkářkou V. dojde, kryla se pro případ sňatku mého s paní V. tím, že vrátivši mi peněz 100.000 Kč, vyžádala si ode mne potvrzenku na týž obnos s tím výslovným podotknutím, že tato potvrzenka má platnost jen pro případ, že by přece jen došlo ke sňatku s pí V. Také jen v tomto předpokladu jsem potvrzenku dal, t. j. jediné a výlučně pro případ, že by došlo ke

sňatku s pí V. Žalobkyně také výslovně prohlásila, že pro případ, že by k sňatku nedošlo, má potvrzenka jí žádaná cenu pouhého papíru. K vůli úplnosti připomínám, že žalující jest chorobnou osobou, resp. byla jí po dobu našeho manželství. Trpí hysterií nejvyššího stupně a užívajíc řadu preparátů rozrušila svou nervovou soustavu tak, že její žalobní údaje nutno připočísti na vrub její chorobě.

Potud žalobní odpověď.

Při ústním jednání žádal zástupce manžela dr. Mellana, aby žádost o prozatímní opatření byla zamítnuta pro neodůvodněnost. Dobytnost zažalované pohledávky není ohrožena — a pokud není prokázáno ohrožení faktické, vážné a bezprostřední, dotud nelze nastoupiti proti straně dosud ve sporu nepodlehle prostředky tak dalekosáhlými.

Zemský soud na to návrh žalobkyně na povolení prozatímního opatření soudní obstarávkou ve smyslu § 379. c. ř. s. zamítl a to z těchto důvodů: Dle § 379. ex. ř. může k zajištění pohledávky peněžité navrženo býti opatření prozatímní, je-li pravděpodobno, že by bez něho odpůrce strany ohrožené poroucháním, zničením, zatajením neb zavlečením majetkových kusů zcizením nebo jiným nakládáním s předměty svého jmění zmařil neb značně ztížil dobytí pohledávky peněžité. Jest proto povinností navrhovatele osvědčiti jak nárok, tak i jeho ohrožené vymáhání. Nárok osvědčen má soud podanou žalobou. Jinak však má se věc s ohrožením. Toto ohrožení spatřuje navrhovatel v tom, že odpůrce při jednání o možnost mimosoudního vyrovnání prohlásil, že si na něm ničeho žalobkyně nevezme, že se o to postará, že raději vystoupí z banky a půjde sloužiti jako ředitel velkostatku za pouhou stravu a za naturální byt, aby na něm ničeho nemohla vymoci.

Byť i soud výpovědi dra Duška a dra Stránského měl osvědčeným, že odpůrce výše uvedený výrok proměsl, nevztahuje se týž na pojistky vůbec, nýbrž pouze na jeho služební pojistky, a nepokládá výrok ten soud za vážně míněný a za takovou skutečnost, jež by návrh na prozatímní opatření odůvodňovala, zvláště, když také výrok ten učinil na radu dra Stránského, jak soud z jeho výpovědi zjistil, aby byl navrhovatel povolnějším při smírném vyrovnání věci. Vzhledem k tomu byl návrh jako bezdůvodný zamítnut.

Proti tomuto rozhodnutí provedla však žalující paní rekurs k vrchnímu zemskému soudu, který v sezení neveřejném rekurs zamítl a v odpor brané usnesení potvrdil a to netoliko ze správných a soudem I. instance citovaných důvodů, nýbrž také ještě z dalšího důvodu, jež soud I. instance přehlédl a který soud rekursní z povinnosti úřední zjistil.

Velmi zajímaví důvody vrchního zemského soudu jsou takto stylisovány: Stížnosti se s poukazem na správné, stavu věci i zákonu odpovídající odůvodnění usnesení v odpor vzatého nevyhovuje a k vývodům stížnosti dokládá se ještě toto: K zajištění peněžitých pohledávek připouští zákon dle §§ 379 a 389 ex. ř. prozatímní opatření jen tehdy, byl-li nárok, resp. pohledávka, která prozatímním opatřením zajištěna býti má, ohroženou stranou osvědčena. Žalobu nelze však pokládati za

osvědčení pohledávky, resp. nároku, nejsou-li uvedeny určité průkazní prostředky, odpovídající předpisu § 274 c. ř. s.

Pokládali první soud nárok žalobčin pouhou žalobou za osvědčený dostatečně, opomenul již v tom směru na prospěch posouzení odůvodněnosti návrhu žalobčina zabývati se zákonným předpokladem, ke kterému měl přihlížeti z povinnosti úřední, a měl by ve směru tom, kdyby návrh nebyl zamítnut, odpůrce strany ohrožené důvod ke stížnosti a byl by tu již proto důvod pro zamítnutí návrhu.

Nehledě ale ani k tomu, pokládá soud rekursní zamítnutí návrhu na povolení prozatímního opatření pro nedostatek pravděpodobnosti ohrožení dobytí zažalované pohledávky ve smyslu § 379 odst. 2 ex. ř., jak v usnesení v odpor vzatém blíže uvedeno, úplně odůvodněným.

Prvý soud výrok žalovaného, že si na něm žalobkyně ničeho nevezme, že se o to postará, že raději vystoupí z banky a že půjde sloužiti jako ředitel velkostatku za pouhý naturální byt a stravu, aby si na něm žalobkyně nemohla ničeho vymoci, správně nepokládá za vážně míněný, jelikož již sám jeho obsah činí dojem absurdnosti, když by sotva bylo možno si mysliti případ, aby ředitel panství sloužil za pouhý naturální byt a stravu.

Vývody stížnosti nejsou tudíž způsobilé, aby zamítavé důvody usnesení prvního soudu vyvrátily, protože stížnost byla zamítnuta.

Předsedou soudu rekursního byl dv. r. Uchyltil.

Chtěla utopit svoji matku.

(Sedrie v Bratislavě.)

Služka Pavlína Gálková přišla dne 19. srpna loňského roku z Trnavy se svou 71letou matkou do Seredu nad Váhem, kde se ubytovaly v jednom hotelu. Druhého dne odpoledne obě odešly, když před tím Pavlína napsala do knihy cizinců, že jedou do Pešti.

Do Pešti však nejely, ale šly k Váhu, který se nedaleko Seredu rozšiřuje a místy má výmoly až 10 m hluboké. Chvíli se procházely na břehu a dívaly se, jak se lidé koupají. Když se schylovalo k večeru a lidé odešli, spálily všechny listiny, doklady a jiné papíry, které měly u sebe. Pavlína se potom začala svlékat do koupacího úboru a naváděla matku, aby i ona tak učinila. Pavlína už byla po kolena ve vodě, když se stará matka začala svlékat, a měla se sebe teprve svrchní šaty. Proto vyšla dcera z vody a pomáhala matce. Dříve však, nežli vstoupily do vody, vypily víno a borovičku, které s sebou přinesly na posilněnou k cestě do věčnosti. Prázdné láhve hodily do Váhu a s nimi i střevíce staré Gálkové. Potom Pavlína doběhla do nedaleké chatrče a tam bydlící Buckové dala do úschovy šaty a nějaké peníze, nežli prý se vykoupe.

Když se dcera vrátila k svojí matce, která stála u řeky, chytila ji a táhla ji do vody. Nešly daleko od břehu, když dcera chytila matku a chtěla ji mermomocí ponořit hlavu do vody, kde byl právě jeden hluboký výmol. To se jí také podařilo.